

[Alfred Jensen.]

Det forekommer mig, at alene denne byrde er tilstrækkelig for de små indkomster, og at den er af en sådan karakter, at man burde have hævet bundgrænsen. Man skal jo gøre sig klart, at de familier, der har en sådan indtægt, ikke har megen mulighed for at udrede de beløb, som pålægges dem i henhold til den lovændring, der behandles, og som vel snart bliver færdig fra rigsdagen. Jeg har tidligere nævnt og vil gerne nævne igen, at man faktisk kun har husholdningspengene eller beklædningskontoen at hente pengene fra. Husleje og skat skal betales, ja, huslejen skal oven i købet forøges nu, kontingenter skal betales, og der er en lang række andre udgifter, som man ikke kommer udenom. Her er der ikke noget at file, og det vil sige, at når man tvinger folk med små indkomster til at betale en sådan sum som den, der foreskrives her, så tager man den ud af de daglige livsfornödenheder. Det er min opfattelse, at de indkomster, der er tale om her, er så lave, at de dårligt nok rækker til dagen og vejen. Jeg vil derfor ikke alene udtale min utilfredshed med, at man ikke i udvalget har taget disse problemer op til behandling, men også med, at man ikke er nået frem til en ændring på dette område. Jeg har ikke nogen grund til at formode, at en henstilling til partierne eller regeringen vil resultere i, at man hæver bundgrænsen. Jeg rettede jo en opfordring til udvalget ved sagens første behandling, og den har givet et kummerligt resultat. Derfor kan jeg ikke i denne omgang nøjes med en beklagelse af, at man ikke har taget hensyn til de synspunkter, jeg gjorde gældende, synspunkter, som deles af alle personer i Danmark med lave indkomster, men jeg må direkte fordømme, at man ikke tager hensyn til de besværinger, som er fremsat fra arbejdsplads til arbejdsplads, fra fagforening til fagforening mod den nedskæring, der her finder sted, og som jo desværre ikke kommer alene, men ledsages af en hel del andre nedskæringer, der virker urimelig hårdt.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at man overalt ude omkring i landet er klar over, at det er de dårligst stillede, man vil ramme, og det er de dårligst stillede, man rammer. De, der ikke hører hjemme blandt personer med de små indkomster, som der jo hovedsagelig er tale om, er sluppet let gennem denne periode, som har hvilet tungt og hårdt på andre. De har ikke alene fået dækning for de stigninger, der er sket, nej, adskillige af dem har tjent store beløb på dem, og derfor er det urimeligt, at man gennem-

fører en sådan skærpelse af den bundne opsparing som den, der nu vil finde sted.

Finansministeren udtalte ved første behandling sin tvivl om, hvorvidt der var forbitrelse over de hårde skatter og den bundne opsparing. Han lod endog sluttelig skinne igennem, at det kun var i „Land og Folk“s spalter, at en sådan forbitrelse fandtes. Jeg kan forsikre ministeren om, at den forbitrelse findes overalt blandt de skatteydere, der har små indkomster, og hvis ministeren er i tvivl om eksistensen af denne forbitrelse, inviterer jeg ham til at komme ud på arbejdspladserne og diskutere spørgsmålet om skatter og bunden opsparing, så vil ministeren, hvis han svæver i den vildfarelse, at der ikke er forbitrelse herover, komme til at se anderledes på problemerne, og det kunne måske resultere i, at han også så lidt anderledes på spørgsmålet, når lovforslaget færdigbehandles.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Jeg takker udvalget for det udførte arbejde, og jeg skal ligesom udvalgets ærede ordfører anbefale, at lovforslaget gennemføres i det høje ting i den foreliggende skikkelse.

De bemærkninger, der er blevet fremsat af enkelte af ordførerne, giver mig ikke anledning til mange nye betragtninger.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersens bemærkninger var jo kun gentagelser, og der er for mig ingen grund til at gå ind på dem. 65 års grænsen blev indsat i novemberloven i folketinget udfra det synspunkt, at indtægten i de allerhøjeste aldersklasser plejer at være nedadgående, fordi erhvervsevnen er nedadgående, og derfor kan man normalt ikke forlange, at disse aldersklasser skal deltage i den opsparing, som iøvrigt er så tiltrængt her i Danmark. Man kunne naturligvis gøre en undtagelse for dem, hvis indtægt lå over en vis grænse, men det må erkendes, hvad allerede er sagt i dag, at det ikke ville spille nogen nævneværdig rolle. Der kunne iøvrigt være grund til at gøre opmærksom på, at man kan diskutere, om det overhovedet ville være et offer for folk med betydelig indtægt og med betydelig formue at blive afkrævet en sådan bunden opsparing, idet dette beløb jo kun skal opføres som formue med 80 pct. og der derved ville ske en reduktion i vedkommendes formueskat, der for store formueejere ikke er ganske ubetydelig.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen anstillede nogle betragtninger vedrørende bundgrænsen for denne bundne opsparing. Enhver, der kender baggrunden for det forlig, som blev sluttet før påske, ved, at